

**PRZEMÓWIENIE DO KAPŁANÓW REZYDUJĄCYCH
W DOMU KSIĘŻY EMERYTÓW DIECEZJI KIELECKIEJ
W SPRAWIE PRZEWIDYWANEGO
PROCESU BEATYFIKACYJNEGO
KS. MARIANA ŁUCZYKA (1912–1955)**

W czasie dni skupienia rozważamy różne tematy związane z życiem kapłańskim. Dziś, 2 lutego 2012 roku przychodzi kolej na sprawy dotyczące świętego życia zmarłego przed laty ks. Mariana Łuczyka. Nasz biskup – Kazimierz Ryczan zlecił mi zadanie przebadania sprawy w ramach przygotowania przyszłego procesu beatyfikacyjnego. Zwróciłem się więc do księdza dyrektora Jacka Karlińskiego i poprosiłem o możliwość poinformowania o tym Księżu Emerytów. Wybraliśmy w tym celu dzień skupienia, gdyż jest właściwe, aby z tej okazji mówić o pięknym przykładzie kapłańskiego życia ks. Mariana, a także prosić o wsparcie tej inicjatywy modlitwą i radą.

Ks. Marian Łuczyk urodził się pod strzechą 100 lat temu, w 1912 r., we wsi Sielec na terenie parafii Skalbmierz. Gimnazjum ukończył w Miechowie, następnie kształcił się w Seminarium Kieleckim. W 1936 r. został wyświęcony na kapłana przez biskupa Augustyna Łosińskiego. Po święceniach pracował krótko w Księżu Małym, 5 lat w Olkuziu. Na dwóch pierwszych wikariatach odznaczał się owocną pracą duszpasterską, szczególnie z młodzieżą. W czasie wojny zmuszony był z powodów politycznych opuścić Olkusz. Po krótkim pobycie na wikariacie w Olesznie trafił na wikariat do Imielna, gdzie wraz z ks. Józefem Gurdą działał w warunkach wojennych. Proboszczem w Imielnie był ks. Piotr Kałwa (późniejszy biskup lubelski). Proboszcz faktycznie przebywał w Kielcach, gdzie działał jako wikariusz generalny i wykładowca na tajnym uniwersytecie. W latach 1945–1950 ks. Marian Łuczyk był dyrektorem „Caritas” w Kielcach. W roku 1952 został mianowany spowiednikiem alumnów Kieleckiego Seminarium. W latach 1952–1955 był proboszczem parafii św. Piotra i Pawła w Sędziszowie.

W celu przypomnienia wymieniłem wszystkie ważne miejsca związane ze śp. ks. Łuczykiem. Działanie to jest obliczone na efekt w postaci wspomnień, których spodziewam się z tych miejscowości. Mam nadzieję, że przywołana lista miejscowości spowoduje, że czcigodni księża wskażą mi osoby, do których mogę się udać, aby uzyskać relacje na interesujący nas temat. Będę wdzięczny za każdą pomoc.

Dlaczego pojawiła się inicjatywa procesu beatyfikacyjnego? Czym odznaczał się ks. Łuczyk? W czasie swojej posługi kapłańskiej w Imielnie,

w „Caritas” kieleckiej, szczególnie zaś na probostwie w Sędziszowie dał się poznać jako posiadający cnotę miłości bliźniego w wysokim stopniu. Prowadził życie ubogie, wszystko, co miał, rozdawał biednym. Sam chodził w podartych butach, w ubogiej, ale zawsze czystej sutannie. Taki obraz ubogiego i ofiarnego Księdza Proboszcza zachował się w świadomości wiernych. Ten rys miłości zwanej „Caritas” jest na dziś najbardziej wyrazistą i dominującą cechą jego osobowości. Wiadomo ponadto, że był dobrym duszpasterzem, gorliwie spełniał funkcje kapłańskie. Chętnie służył w konfesjonale, zabiegał o pełne uczestnictwo wiernych we Mszy św., miał dobry kontakt z dziećmi i młodzieżą. Efektem jego działalności duszpasterskiej było ożywienie religijne. Wiele osób wyrażało przekonanie o jego świętości. Wielką manifestacją religijną był pogrzeb, na którym zgromadzeni żegnali się ze zmarłym w przekonaniu, że mieli do czynienia ze świętym człowiekiem. Często nawiedzany jest jego grób na cmentarzu w Sędziszowie. Tu, w tym naszym Domu, rozpoczynam przygotowania przed planowanym procesem beatyfikacyjnym, gdyż tu spodziewam się uzyskać najwięcej informacji. Zwracam się z serdeczną prośbą do was czcigodni, zasłużeni i wysłużeni (emeriti) kapłani o udzielenie mi cennej wiedzy. Sprawę powierzoną mi przez Księdza Biskupa polecam wstawiennictwu Matki Bożej, którą dziś czcimy jako Matkę Bożą Gromniczną.

Wskazówki bibliograficzne.

Źródła w Archiwum Diecezjalnym w Kielcach

Akta Konsystorza i Kurii Kieleckiej, akta ks. Mariana Łuczyka (1931–1955), sygn. XŁ-9.

Akta Konsystorza i Kurii Kieleckiej, akta parafii św. Piotra i Pawła w Sędziszowie (1949–1971), sygn. PS-5/4.

Akta Konsystorza i Kurii Kieleckiej, akta parafii w Imielnie (1939–1949), sygn. PI-2/3.

Opracowania

Komunikaty Związku „Caritas” Diecezji Kieleckiej, „Kielecki Przegląd Diecezjalny”, (dalej KPD), 34 (1948), nr 3–4, s. 89.

Protokół I Zjazdu Prezesów i Inspektorów Dekanalnych w dniu 25 sierpnia 1948 roku w Kielcach, KPD 34 (1948), nr 9–10, s. 226–230.

Adam Szafrąński, Ks. Marian Łuczyk, KPD, 40 (1964), nr 1, s. 91–95.

Agnieszka Dziarmaga, Życie pisane Ewangelią, „Gość Niedzielny” (dodatek kielecki), (dalej GN), 73 (1996), nr 48, s. 17. 18.

U. K. W imię miłosierdzia, GN (dodatek kielecki), 75 (1998), nr 45.

Daniel Wojciechowski, Ks. Marian Łuczyk w posłudze miłosierdzia (1912–1936–1955), KPD 87 (2001), nr 6, s. 516.

Daniel Wojciechowski, Kapłani kieleccy więzieni i szykanowani w PRL (1945–1963), Kielce 2003, s. 265, 268–272, 279–280.

Tadeusz Stolarski, Znani i nieznani Ziemi Jędrzejowskiej, Słupia Jędrzejowska – Włoszczowa 2009, s. 446–447.

Daniel Wojciechowski, W hołdzie księżom diecezji kieleckiej, profesorom seminarium zesłanym na Syberię, umęczonym w obozach koncentracyjnych i więzieniach komunistycznych, Kielce 2011, s. 40.

Daniel Wojciechowski, Księża niezłomni. Diecezja Kielecka, Włoszczowa – Kurzelów 2011, s. 160–169.